

[Einer-Jensen.]

kaldte forlængede Hjælp, hvor Medlemmerne oppebar Understøttelse gennem Arbejdsløshedskasserne, men ikke ydede Kontingent dertil. Venstre og Konservative afskaffede denne Hjælp og gennemførte senere et Afsnit i Arbejdsløshedsloven om Opretelse af Krisekasser. Venstre hævdede, at det skete for at skabe forsikringsmæssigt Grundlag for Understøttelse i forlængede Arbejdsløshedsperioder. Og her maatte Medlemmerne gaa ind i en Kontingentbetaling i Modsætning til tidligere, hvor de havde været fri derfor. Nu gaar Venstre altsaa den Vej, at man indmelder sig i en Forsikring uden at have nogen som helst Mulighed for at faa Understøttelse.

Jeg vil gerne spørge: Gælder det foreslaaede alle ugifte Personer, baade gamle og unge? Og hvorledes skal det egentlig kunne fortolkes? Skal det være saaledes, at hvis der, som det paastaas af Venstre, er Mangel paa Arbejdskraft i Landbruget, skal man lukke Skræddernes Arbejdsløshedskasse for ugifte Medlemmer, hvis de ikke vil tage ud og være Landarbejdere? Der er ikke Tvivl om, at Forslaget her giver Mulighed for det.

Hvis Rigsdagen gennemførte en saadan Lov, tror jeg, Arbejdsløshedsforsikringen i Løbet af en kort Periode vilde komme ud for svære Vanskeligheder, thi hvem vilde lade sig forsikre, naar man kunde risikere ikke at have Mulighed for at oppebære Understøttelse? Nej, jeg tror, at den Bestemmelse, som § 17 nu indeholder, at naar man vægrer sig ved at overtage Arbejde, mister man Retten til Understøttelse, er fuldt ud tilstrækkelig.

Hvis man gennemførte Venstres Forslag, maatte Konsekvensen da i det mindste være denne, at Arbejdsgiverne fik paalagt en Pligt til at søge deres Arbejdskraft i Arbejdsløshedskasserne; ellers kunde vi komme ud for det, at der gik arbejdsløse i Arbejdsløshedskasserne, som ikke kunde faa Understøttelse, og at man søgte sin Arbejdskraft ude omkring uden at henvende sig til dem, der ved en Kontingentbetaling havde sikret sig en vis Ret til Understøttelse, men ikke kunde oppebære denne Understøttelse.

Man glemmer aabenbart ganske, at de arbejdsløshedsforsikrede betaler mellem 25 Mill. Kr. og 30 Mill. Kr. om Aaret for Retten til at kunne faa Understøttelse, naar de ikke kan faa anvist Arbejde.

Det ærede Medlem Hr. Kjær red den gamle Kæphest om Mangelen paa Arbejdskraft i Landbruget. Jeg skal ikke gen-

opfriske Diskussionen — jeg vil mindst tro, at det er 25de Gang, det ærede Medlem eller andre af hans Parti frister til at gaa ind i en Diskussion om dette Spørgsmaal. Jeg kan nøjes med at henvise det ærede Medlem til at læse det ærede Medlem Hr. Levinssens Tale her i Tinget vedrørende dette Spørgsmaal, og jeg gaar desuden ud fra, at en og anden af hans Partifæller har et Ud-klip af Venstreblade med Socialministerens Radiotale om Mangelen paa Arbejdskraft i Landbruget. Det ærede Medlem vil der faa fuldt Svar paa sin Bemærkning.

Det ærede Medlem spurgte nu: Hvorfor har man ikke senere foretaget en Tælling? Det er vel, fordi man ikke tør, sagde det ærede Medlem. Jeg tror, at Centralarbejdsanvisningen, der jo ikke samler paa Materiale, men som virkelig har søgt at øve en praktisk Indsats med Hensyn til Arbejdskraften i Landbruget, tilstrækkelig har leveret Bevis for, at Talen om Mangelen paa Arbejdskraft i Landbruget ikke har noget med de virkelige Forhold at gøre. I 1936 udstedte nemlig Centralarbejdsanvisningen, jeg tror ca. 80 000 Skrivelser til alle Landbrugsindehavere med Anmodning om, naar de havde Brug for Arbejdskraft, at henvende sig til Centralarbejdsanvisningen eller til Landarbejdernes Arbejdsløshedskasse, der vilde være i Stand til at anvise den fornødne Arbejdskraft. Jeg kan sige: til Arbejdsløshedskassernes Glæde frugtede denne Henvendelse; det var adskillige Tusinde Henvendelser, der skete til Centralarbejdsanvisningskontorerne og til Landarbejdernes Arbejdsløshedskasse om at faa anvist Arbejdskraft.

Naar det ærede Medlem Hr. Kjær ikke rigtig, synes det mig, skønnede paa Centralarbejdsanvisningen, gør jeg opmærksom paa, at det ærede Medlems Partifælle, det ærede Medlem Hr. Krag gennem alle Aarene har været en meget ivrig Tilhænger af denne Virksomhed, og hvis man virkelig vil skabe Mulighed for, at den arbejdssøgende og den, der mangler Arbejdskraft, kan komme sammen, saa har vi den Pligt at udbygge Centralarbejdsanvisningen, saa den er i Stand til at bringe disse Parter sammen. Det har det ærede Medlem Hr. Krag altid befittet sig paa — jeg forstaar, at Venstre nu ogsaa forlader Centralarbejdsanvisningen. Men altsaa, paa Trods af den mindre Glæde hos det ærede Medlem over Centralarbejdsanvisningskontorerne Virksomhed skete der det i 1936, at alle de, der rettede Henvendelse til Centralarbejdsanvisningskontorerne og til Landarbejdernes Arbejdsløshedskasse, fik anvist Arbejds-